

Lo rei de les illes Caiman

Un relat de: [SrGarcia](#)

En Martirià Tirafaves era un gran físic i matemàtic, això no es pot negar. Tothom el veia com un enze i un talòs, un galifardeu encantat i mig beneït. Fins i tot los seus companys científics se'n reien de les seves delirants teories.

Lo seu aspecte no l'ajudava gaire, alt i gros com un Sant Pau, també tenia una retirada a Sant Llätzer: sempre semblava com acabat de desenterrar.

Ell, però, era inassequible al desànim. Va descobrir un sistema d'anticipar-se al futur. Va poder viatjar en lo temps. L'única pega era que el viatge era curt: podia veure el futur fins a un màxim de deu segons. Sembla poca cosa; va programar un sistema d'especulació econòmica automàtica. Comprava i venia valors amb l'avantatge de saber el preu amb un màxim de deu segons d'anticipació.

Comprava i venia a tots los països del món, a tots los mercats: borsa, matèries primeres, alimentació, metalls, divises, deute públic..

Especulava a l'alça i a la baixa. A cada operació el benefici era petit, però feia milions i milions d'operacions per hora (ho feien els ordinadors). Especulava tot lo dia, sempre, sense parar, a tot lo món.

Aviat es va guanyar un sòlid prestigi a tots los llocs de moral econòmica distreta. A Andorra van pensar d'ampliar el nombre de coprínceps a tres.

On s'ho van prendre més a la valenta va ser a les illes Caiman.

Les illes tenien una fama immerescuda de ser la seu de tots los xoriços internacionals de l'economia; una cova de lladres, vaige. Van voler fer-se independents i anar pel seu compte.

Van pensar que la millor manera de netejar el nom de tan honorable país era convertir-lo en una monarquia parlamentària. Van fer seriosos estudis i van veure que tots los països amb tradició democràtica, sense sospita de corrupció, amb uns valors sòlids i àmpliament difosos, eren monarquies.

Van proposar al senyor Tirafaves com a rei. Fins i tot li van buscar una princesa; van procurar amb tots los mitjans que no es tirés al mar.(La princesa, en Tirafaves flotava).

En Martirià estava il·lusionat ; passar de ser un carallot a ser rei li feia molta gràcia. Ningú va trobar exemples comparables. Una cosa mai vista.

Un dia va mirar quins eren los seus deu segons del futur i es va veure amb lo coll trencat; com aquell que diu, difunt. Va pensar que era un sicari de la princesa. Segurament el volia matar per a quedar-se els seus diners i, ja de passada, perdre'l de vista per sempre més.

Es va esparverar; amb tanta por i tan poc temps per a reaccionar, va intentar protegir-se tirant-se sota la taula.

Amb tan mala sort que es va trencar el coll.